

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

* * *

Τιμώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐμπλεοὶ ἱεράς συγκινήσεως, εἰσερχόμεθα καί ἐφέτος, Θεία εὐδοκία, εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, εἰς τό στάδιον τῶν ἀσκητικῶν ἀγῶνων, τόν καιρόν τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς προσευχῆς, τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καί τῆς φιλαδελφίας, μέ τά ὄμματα τῆς καρδίας ἐστραμμένα πρός τόν ζωηφόρον Σταυρόν τοῦ Κυρίου, τόν ὀδηγοῦντα πάντας ἡμᾶς πρός τό Ἅγιον Πάσχα, τό διανοίγον τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων τās πύλας τοῦ Παραδείσου.

Ἡ ἀρχομένη εὐλογημένη περίοδος εἶναι εὐκαιρία διά νά συνειδητοποιήσωμεν ἐκ νέου τήν ἀλήθειαν τῆς κατά Χριστόν ἀσκήσεως καί τήν ἀρρηκτον σύνδεσίν της μέ τήν εὐχαριστιακὴν πραγμάτωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰς ὅλας τās ἐκφάνσεις καί διαστάσεις της καταυγάζεται ἀπό τό φῶς καί τήν χαράν τῆς Ἀναστάσεως. Τό πνεῦμα τοῦ ἀσκητισμοῦ οὐδόλως ἀποτελεῖ παρείσακτον στοιχεῖον εἰς τόν Χριστιανισμόν, οὔτε εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιρροῆς ἐξωεκκλησιαστικῶν δυαλιστικῶν ιδεολογημάτων. Ἀσκησις εἶναι μία ἄλλη λέξις διά τόν χαρακτηρισμόν τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως, συνδέουσα αὐτήν μέ τήν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τήν Θείαν πρόνοιαν, μέ τήν ἀνεξάντλητον πνευματικὴν εὐφροσύνην τῆς ἀφιερωμένης εἰς τόν Χριστόν ζωῆς, μέ τήν αὐθυπέρβασιν καί τήν αὐτοπροσφοράν, τήν φιλάνθρωπον ἀγάπην, τόν σεβασμόν πρός τήν κτίσιν πᾶσαν.

Ἡ ἄσκησις δέν εἶναι ὑπόθεσις αὐτοβούλων ἐπιλογῶν καί ὑποκειμενικῶν ἰδιαιτεροτήτων, ἀλλά ὑποταγή εἰς τόν κανόνα καί τήν «καθολικὴν πείραν» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ, ὡς ἔχει λεχθῆ, «ἐκκλησιαστικόν», ὄχι «ἀτομικόν», γεγονός. Ἡ ἐν Ἐκκλησίᾳ ζωὴ εἶναι ἀδιαίρετος. Μετάνοια, προσευχή, ταπεινοφροσύνη, συγχωρητικότης, νηστεία, ἔργα εὐποιίας, εἶναι ἀλληλένδετα καί ἀλληλοπεριχωρούμενα. Δέν ὑπάρχει εἰς τήν Ὁρθόδοξον παράδοσιν ἄσκησις ὡς αὐτοσκοπός, ἡ ὁποία πάντοτε ὀδηγεῖ εἰς ὑπερεκτίμησιν τῆς ἀτομικῆς προσπαθείας καί τροφοδοτεῖ τάσεις αὐτοδικαιώσεως. Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι ὁ κατάλληλος χρόνος διά τήν βίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς τόπου καί τρόπου ἀποκαλύψεως τῶν δωρεῶν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πάντοτε ὡς πρόγευσις τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὡς τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς πίστεως ἡμῶν καί τοῦ ὀλοφώτου ὀρίζοντος τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος». Θεοκινήτως ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ κατά τό Σάββατον τῆς Τυροφάγου τήν πανίερον μνήμην τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων Ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀρωγοί καί συνοδοιπόροι τῶν πιστῶν εἰς τόν δόλιχον τῆς ἀσκήσεως. Εἰς τό στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων

ἔχομεν εὐδοκοῦντα τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, σκέπην τὴν Παναγίαν Θεομήτορα καὶ Μητέρα πάντων ἡμῶν, καὶ πρεσβευτὰς τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως.

Ὁ ὑγῆς χριστιανικός ἀσκητισμός εἶναι συμμετοχὴ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, ὡς πνευματικῆς, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἐνότητος, εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἄνευ ὑποτιμήσεως τῆς ὕλης καὶ τοῦ σώματος καὶ ἄνευ μανιχαϊζούσης συρρικνώσεως τῆς πνευματικότητος. Ὡς ἔχει γραφῆ, ἡ χριστιανικὴ ἄσκησις εἶναι ἐν τέλει «ἀγώνας ὄχι κατὰ ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος», συμφώνως καὶ πρὸς τὸ τοῦ Γερωντικοῦ: «Ἡμεῖς οὐκ ἐδιδάχθημεν σωματοκτόνοι, ἀλλὰ παθοκτόνοι».

Ἀτυχῶς καὶ ἀστόχως, ὁ χριστιανικός ἀσκητισμός ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ συγχρόνους διανοητὰς ὡς ἄρνησις τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς καὶ ὡς περιστολὴ τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικότητος. Οὐδὲν ἀναληθέστερον τούτου! Ἡ ἄσκησις, ὡς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ ἔχειν καὶ τὴν προσκόλλησιν εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων καὶ, κατ' ἐξοχὴν, ὡς ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τὸ ἐγώ, ἀπὸ τὸ «ζητεῖν τὰ ἑαυτοῦ», ἀπὸ τὸ «ἔχειν τοῦ εἶναι μας», εἶναι πηγὴ καὶ ἔκφρασις γνησίας ἐλευθερίας. Τί ἀληθέστερον ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς εἰρκτῆς τοῦ «ἀτομικοῦ δικαίωματος» καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν» καὶ τὴν σταθερότητα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ; Τί δημιουργικώτερον τῆς νηστείας, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὀλιστικὴ στάσις ζωῆς καὶ ἐκφράζῃ τὸ ἀσκητικὸν καὶ εὐχαριστιακὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν εἶναι «κοινὸν ἄθλημα» καὶ ὄχι ἀτομικὸν ἀγωνισμὸς; Τί ὑπαρξιακῶς συγκλονιστικώτερον ἀπὸ τὴν μετάνοιαν, τὴν ἐσωτερικὴν μεταστροφὴν, ὡς ζωτικὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐκ νέου ἀνακάλυψιν τῆς δυνάμεως τῆς Θείας Χάριτος, τοῦ βάθους τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδος ζωῆς αἰωνίου; Εἶναι ἐντυπωσιακὸν τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅταν ἀντικατεστήθῃ ὁ πρωτοχριστιανικός χαρακτήρ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς περιόδου προετοιμασίας διὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ τὸ «ἦθος τῆς μετανοίας», παρέμεινεν ἡ βίωσις αὐτῆς ὡς «δευτέρου βαπτίσματος». Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ περίοδος τῆς νηστείας καὶ τῆς μετανοίας δὲν εἶναι σκυθρωπὴ. Ἡ ὕμνολογία μας ὀμιλεῖ διὰ τὸ «ἔαρ τῆς νηστείας» καὶ ἡ Θεολογία ἀποκαλεῖ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν «πνευματικὴν ἄνοιξιν» καὶ «περίοδον χαρᾶς καὶ φωτός». Ὅλα αὐτὰ ἀποκοτοῦν ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα καὶ ἀξίαν ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀνθρωπολογικῆς συγχύσεως καὶ τῶν, πολιτισμικῆς προελεύσεως, νέων ἀλλοτριώσεων.

Μέ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις, ὑπενθυμίζοντες τοῖς ἐν ἀπάσῃ τῇ δεσποτείᾳ Κυρίου τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θὰ κορυφωθοῦν οἱ ἐορτασμοὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 1400 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 626, ὅτε, πρὸς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θεοτόκον διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ ἐπικίνδυνον πολιορκίαν, ἐψάλη «ὀρθοστάδην» εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Βλαχερνῶν ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, εὐχόμεθα πρὸς πάντας ὑμᾶς εὐδρομον τὸ στάδιον τῆς νηστείας, ἐν ἀσκήσει καὶ ὑπομονῇ, ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ δοξολογίᾳ. Εἴθε, ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀγιαζόμενοι ἐν Κυρίῳ, νὰ βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν πεπληρωμένην χαρὰν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ ,βκς'
+ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς, κβ' Φεβρουαρίου, ἀμέσως μετὰ τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον.